

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI BA
XUỐNG ĐƯỜNG HẦM HÀO KIẾT NGHI NGỜ

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong huynh đệ! Ta đi với lão đệ. Đồng huynh! Đồng huynh dùng cơm trước đi! Chúng ta qua bên một lát rồi trở về ngay.

Hương Ván Thiên lắc đầu quây quây đáp:

- Cuộc tử đấu này các vị quyết chí thủ thắng. Phong huynh đệ của tại hạ tuy kiếm pháp tinh thâm nhưng thiếu kinh nghiệm lâm địch. Nếu tại hạ không đứng ngoài lược trận thì Phong huynh đệ có bị thua, tại hạ cũng chẳng can tâm bội phục.

Hắc Bạch Tử nói:

- Đồng huynh nói vậy là có dụng ý gì? Chẳng lẽ chúng ta còn có chuyện man trá được chăng?

Hương Ván Thiên đáp:

- Bốn vị trang chúa ở Cô Sơn Mai trang đều là bậc hào kiệt, tại hạ ngưỡng mộ danh vọng từ lâu, mười phần đã tin tưởng rồi, nhưng Phong huynh đệ lại đi tử kiếm với một người nào khác thì thực tình mà nói, tại hạ không biết một ai ngoài bốn vị trang chúa lại còn cao nhân nào nữa? Xin hỏi nhị trang chúa: Người ấy là ai? Nếu họ cũng là anh hùng hiệp sỹ quang minh lỗi lạc như bốn vị trang chúa thì tại hạ mới yên lòng được.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Võ công cùng danh vọng người này cũng tương tự như bốn anh em ta không kém.

Hương Ván Thiên nói:

- Các đồng đạo võ lâm có danh vọng tương đương với bốn vị trang chúa chỉ đếm ở đầu ngón tay là hết, chắc tại hạ phải biết y.

Ngọc Bút Ông nói:

- Tên họ người này không tiện nói với Đồng huynh.

Hương Ván Thiên nói:

- Nếu vậy tại hạ nhất định phải đứng ngoài theo dõi cuộc chiến, bằng không thì bãi bỏ cuộc tử thí này đi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Sao Đồng huynh lại cố chấp thế? Ta thấy việc Đồng huynh lâm trường chỉ có hại chứ không có lợi cho Đồng huynh. Người này ẩn cư đã lâu không thích để người ngoài thấy mặt.

Hương Ván Thiên hỏi vặn:

- Thế thì Phong huynh đệ sao lại tử kiếm với y được?

Hắc Bạch Tử nói:

- Cả hai bên đều bịt mặt chỉ để hở đôi mắt, không ai nhìn rõ mặt ai.

Hương Ván Thiên hỏi:

- Ba vị trang chúa cũng bịt mặt hay sao?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Phải rồi! Người này tính khí rất cổ quái! Nếu không thì y không chịu động thủ.

Hương Ván Thiên nói:

- Nếu vậy tại hạ cũng che mặt là xong.

Hắc Bạch Tử ngần ngừ một chút rồi nói:

- Đồng huynh đã quyết ý đòi tới trường quan chiến thì đành thế này vậy. Xin Đồng huynh ưng chịu một điều là thủy chung không được lên tiếng.

Hương Ván Thiên nói:

- Giả câm giả điếc thì có khó gì?

Hắc Bạch Tử đi trước dẫn đường. Hương Ván Thiên và Lệnh Hồ Xung theo sau. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đi sau rốt.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy họ đưa mình theo lối cũ đi về phía nhà đại trang chúa.

Khi tới trước cửa, Hắc Bạch Tử khễ gõ ba tiếng rồi đẩy cửa bước vào. Một người đầu trùm khăn đen ngồi đó. Cứ trông quần áo cũng đủ biết là Hoàng Chung Công.

Hắc Bạch Tử tiến lại trước lão ghé tai vào nói nhỏ mấy câu.

Hoàng Chung Công lắc đầu tỏ ra không muốn để Hương Ván Thiên tham dự cuộc đấu.

Hắc Bạch Tử lại nói nhỏ mấy câu nữa, Hoàng Chung Công vẫn lắc đầu quầy quậy.

Hắc Bạch Tử liền quay ra nói:

- Theo ý đại ca ta thì tỷ kiếm là chuyện nhỏ mà gây hận với vị bằng hữu kia là chuyện lớn. Vậy đành bãi bỏ cuộc đấu kiếm này.

Năm người khom lưng hướng về phía Hoàng Chung Công, thi lễ cáo từ ra khỏi phòng.

Đan Thanh tiên sinh hậm hực nói:

- Đồng huynh! Đồng huynh thiệt kỳ quá! Chẳng lẽ cả bọn ta kéo ulla vào để uy hiếp một mình Phong lão đệ hay sao? Vì Đồng huynh đòi đến quan chiến mà cuộc tỷ đấu tuyệt thú phải bãi bỏ khiến cho mọi người đều cụt hứng.

Ngốc Bút Ông nói:

- Nhị ca phải tốn bao nhiêu hơi sức mới được đại ca chấp thuận thế mà Đồng huynh lại phá tan mất.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Được rồi! được rồi! Vậy tại hạ xin nhượng bộ không theo dõi cuộc tử đấu. Có điều các hạ phải giữ cho thật công bằng, không nên lừa gạt Phong huynh đệ của tại hạ.

Bọn Hắc Bạch Tử ba người cả mừng đồng thanh hỏi:

- Đồng huynh coi anh em ta là hạng người nào? Có lý đâu chúng ra lại lừa gạt Phong huynh đệ?

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Phong lão đệ! Tiểu huynh ra ngoài kỳ thất chờ lão đệ. Bọn họ úp úp mở mở không hiểu định giở trò gì. Lão đệ cần phải đề cao cảnh giác gia tâm đề phòng mới được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trong Mai trang toàn là những bậc cao sĩ đâu có phải hạng người trá ngụy mà lo?

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Đúng thế! Phong lão đệ nào phải như Đồng huynh lấy tâm địa kẻ tiểu nhân đo bụng dạ người quân tử.

Hướng Vấn Thiên đi ra ngoài cửa mấy bước rồi quay lại vẫy tay nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ ra đây cho tiểu huynh dặn mấy câu để khỏi mắc lừa người ta.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hướng đại ca thật quá cẩn thận. Mình đây nào phải đứa con nít lên ba mà để kẻ khác lừa gạt một cách dễ dàng?

Chàng ngó bọn Đan Thanh tiên sinh vừa cười vừa đi về phía Hướng Vấn Thiên thì khi khi chàng gần tới nơi Hướng Vấn Thiên nắm lấy tay chàng.

Lệnh Hồ Xung thấy trong tay mình có một gói giấy vo tròn. Chàng nắn xem thì bên trong là một vật rất cứng.

Hướng Vấn Thiên cười hề hề kéo chàng lại gần ghé tai nói nhỏ:

- Lão đệ gặp người kia rồi thì làm ra vẻ thân mật, ngấm ngấm nhét vào tay y gói giấy này. Cái đó rất quan hệ, lão đệ chớ có sơ suất nghe!

Hắn nói mấy câu này bằng một giọng rất trịnh trọng, song ngoài mặt vẫn tươi cười. Sau cùng hắn nổi lên một tràng cười khanh khách.

Sự thực câu nói của Hướng Vấn Thiên không có liên quan gì đến bọn Hắc Bạch Tử, song bọn này lại cho là hắn có ý nói gì mình.

Đan Thanh tiên sinh hỏi:

- Có gì đáng cười đâu? Kiếm pháp Phong lão đệ dĩ nhiên là rất cao minh. Còn kiếm pháp Đồng huynh thế nào bọn ta chưa được thỉnh giáo.

Hướng Vấn Thiên cười đáp:

- Kiếm pháp của tại hạ tầm thường lắm, chẳng có chi đáng thỉnh giáo cả.

Hắn nói xong khệnh khạng đi luôn.

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng ta lại vào ra mắt đại ca.

Bốn người tiến vào cầm đường của Hoàng Chung Công.

Hoàng Chung Công không ngờ bọn này ra đi còn quay trở lại nên đã bỏ khăn trùm đầu ra rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Thưa đại ca! Bọn tiểu đệ đã thuyết phục Đồng huynh kia rồi, y ưng chịu không vào quan chiến nữa.

Hoàng Chung Công nói:

- Vậy là hay lắm.

Lão lại lấy khăn đem trùm lên đầu.

Đan Thanh tiên sinh mở rương gỗ lấy ra ba tấm khăn đen đưa cho Lệnh Hồ Xung một tấm và bảo chàng:

- Cái này của các hạ, Phong lão đệ trùm đầu đi.

Lão quay vào nói với Hoàng Chung Công:

- Đại ca! Đại ca cho tiểu đệ mượn cái áo gối.

Lão nói rồi tiến vào nội thất. Một lát lão trở ra, trên đầu đã bịt bằng tấm áo gối vải xanh. áo gối có khoét hai lỗ thủng tròn để lộ cặp mắt đen láy.

Hoàng Chung Công gạt đầu nhìn Hắc Bạch Tử nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ cầm hai thanh kiếm gỗ xuống đi!

Hắc Bạch Tử liền mở rương lấy ra hai thanh kiếm gỗ.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Sao lão lại bảo cầm kiếm gỗ xuống đi? Chẳng lẽ người kia ở dưới hầm nào chăng?

Hoàng Chung Công quay ra bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phong lão đệ! Chúng ta đi gặp một ông bạn để lão đệ tỷ thí kiếm pháp với y. Cuộc tỷ đấu này bất luận ai thắng ai bại cũng xin lão đệ đừng tiết lộ với người ngoài một câu nào.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Văn bối đã nói trước đến Mai trang không phải để cầu danh, có lý đâu còn khoe trương ra ngoài? Huống chi văn bối phần thua nhiều hơn là phần thắng thì còn chi mà nói nữa?

Hoàng Chung Công nói:

- Cái đó vị tất. Có điều ta tin lão đệ là người thủ tín, chắc không tiết lộ ra ngoài. Lão đệ có thấy chuyện gì xin đừng hở ra một lời. Cả đối với Đồng huynh, lão đệ cũng đừng cho biết, được không?

Lệnh Hồ Xung ngân ngữ đáp:

- Cả Đồng huynh cũng không cho biết ư? Văn bối e rằng sau cuộc tử kiếm y sẽ hỏi căn hỏi vắn, mà mình lại dấu diếm thì không khỏi lỗi đạo bạn bè.

Hoàng Chung Công nói:

- Đồng huynh cũng là tay lão luyện giang hồ. Y biết lão đệ đã giao ước với lão phu thì một lời hứa của bậc đại trượng phu trọng hơn ngàn vàng. Chắc y không đến nỗi ép uống lão đệ, trong tình trạng khó ăn khó nói.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Tiền bối nói cũng có lý. Văn bối xin ưng chịu.

Hoàng Chung Công chấp tay nói:

- Đa tạ hậu tình của Phong lão đệ. Nào mời lão đệ đi!

Lệnh Hồ Xung trở gót toan đi ra. Nhưng Đan Thanh tiên sinh trở vào nội thất bảo chàng đi vào trong kia.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngác tự hỏi:

- Sao lại ở trong nội thất?

Nhưng rồi chàng tỉnh ngộ ngay tự trả lời:

- à phải rồi! Người tử thí kiếm với ta đây là một phụ nữ. Có khi là phu nhân hoặc cơ thiếp của đại trang chúa không chừng. Vì vậy mà bọn họ kiên quyết không để Hướng đại ca tới nơi quan chiến. Họ không để người đàn bà thấy mặt ta cũng không cho ta nhìn mặt đối phương là vì lễ nam nữ hữu biệt.

Chàng nghĩ tới đây bao nhiêu mối nghi ngờ tự nhiên được giải thích. Nhưng chàng sờ đến vật cứng rắn trong lòng bày tay liền nghĩ thầm:

- Xem chừng Hướng đại ca đã biết trước là ta tử kiếm với người đàn bà này. Y nóng lòng muốn gặp mặt người đó không được mới bảo ta đưa thơ cùng tín vật vào. Vậy trong vụ này tất có chuyện tư tình mờ ám. Hướng đại ca tuy đã cùng ta thành nghĩa kim lan, nhưng bốn vị trang chúa cũng đãi ta rất hậu. Nếu ta trao vật này cho bà nào đó há chẳng lỗi đạo với bốn vị trang chúa ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Rồi chàng lại nghĩ:

- Hướng đại ca cùng bốn vị trang chúa đều là những bậc già cả năm sáu chục tuổi rồi. Dĩ nhiên người đàn bà kia cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa. Dù có tình duyên vướng víu thì cũng là chuyện trước xưa. Vậy có đưa tín vật vào cũng chẳng thương tổn gì đến danh tiết người đàn bà.

Lệnh Hồ Xung vừa đi vừa ngẫm nghĩ bất giác đã theo chân bốn người tiến vào nội thất.

Trong nội thất kê một cái giường và một cái ghế. Cách trần thiết rất đơn giản. Trên giường có buồng tắm rèm sa rất cũ kỹ đã biến thành màu vàng. Trên ghế đặt một cây đàn ngắn, đen láy dường như chế bằng sắt.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhất thiết mọi việc biến diễn này dường như Hướng đại ca đã sắp đặt từ trước. Hỡi ôi! Mối thâm tình của y là thế! Lẽ nào ta không giúp y để thỏa mãn chút tâm nguyện?

Nên biết Lệnh Hồ Xung tính tình phóng đảng, trước này chàng chẳng quan tâm đến những chuyện phòng ngừa danh tiết lễ giáo. Trong lòng chàng vẫn ẩn hiện hình ảnh cô tiểu sư muội Nhạc Linh San. Cô đi lấy Lâm Bình Chi rồi thì sau đây mấy chục năm nữa chàng cũng như Hướng Vấn Thiên sẽ tìm trăm phương nghìn kế để được thấy mặt tiểu sư muội một phen. Nếu không được hội diện thì cũng tìm cách đưa tín vật năm xưa để tỏ mối tình nồng nhiệt và an ủi nỗi đau khổ tương tư mấy chục năm trời.

Rồi chàng lại tự nhủ:

- Sở dĩ Hướng đại ca thoát ly ma giáo chẳng cần đếm xỉa đến giáo chủ cùng anh em, trở mặt chắc cũng vì mối tình cũ kỹ này.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Hoàng Chung Công mở những tấm ván ghép làm giường lên. Phía dưới là một tấm sắt bản có vòng đồng.

Hoàng Chung Công nắm lấy vòng đồng kéo mạnh một cái. Tấm thiết bản rộng tới ba thước dài năm thước mà lão nhấc bổng lên được ngay. Phía dưới lộ ra một cửa động vuông vắn dài rộng.

Hoàng Chung Công đặt tấm thiết bản dày đến nửa thước, cực kỳ trầm trọng xuống mặt đất rồi nói:

- Chỗ ở người này rất cổ quái! Mời Phong lão đệ theo lão phu vào đây!

Dứt lời lão nhảy xuống, Lệnh Hồ Xung liền nhảy theo thì thấy dưới hầm có một ngọn đèn dầu đặt trên mặt tường chiếu ra ánh sáng vàng lợt. Chỗ chàng đứng là một đường hầm. Chàng theo Hoàng Chung Công tiến về phía trước.

Bọn Hắc Bạch Tử ba người lần lượt nhảy xuống. Đi chừng được hai trượng thì hết đường. Hoàng Chung Công lấy trong bọc ra một chùm chìa khóa cắm vào lỗ khóa xoay đi mấy vòng. Một tràng lách cách nổi lên. Cánh cửa đá từ từ mở ra.

Lệnh Hồ Xung thấy cánh cửa này tương tự như một phiến đá núi lớn, ít ra đây tới hơn hai thước thì trong lòng rất lấy làm kinh dị. Chàng liền có ý đồng tình với Hướng Vấn Thiên, bụng bảo dạ:

- Bọn họ giam người đàn bà xuống dưới hầm thì dĩ nhiên là họ cưỡng bách cầm tù trái với tâm nguyện của người ta. Bốn vị trang chúa tựa hồ đều là hào kiệt nghĩa sĩ mà sao lại có hành động đê hèn này?

Chàng theo Hoàng Chung Công đi vào phía trong cửa đá. Từ chỗ này đường đi dốc xuống chừng mấy chục trượng lại tới trước một khuôn cửa nữa.

Hoàng Chung Công lại lấy chìa khóa ra mở. Lần này là một tấm cửa sắt rất dày. Địa thế phía trong cửa sắt vẫn đi xuống thấp, e rằng đã vào sâu lòng đất đến dư trăm trượng.

Đường địa đạo vòng qua mấy khúc quanh rồi trước mặt lại hiện ra một tầng cửa thứ ba.

Lệnh Hồ Xung cười thâm nghĩ bụng:

- Mình cứ tưởng bốn vị trang chúa là những cao nhân nhà sĩ về cầm, kỳ, thư, họa ngờ đâu họ lại bố trí địa lao để giam người ta vào chỗ âm u không có bóng mặt trời.

Ban đầu chàng không để ý đề phòng nhưng từ lúc này lòng chàng không khỏi hồi hộp, tự hỏi:

- Bọn họ tỷ kiếm với ta không thắng được, hay là họ dẫn ta vào đây để cầm tù? Trong địa lao đã bố trí cơ quan môn hộ trùng điệp thì có mọc cánh cũng không đường bay thoát.

Tuy chàng ngấm ngấm kinh hãi đề phòng, nhưng Hoàng Chung Công đi trước, phía sau bọn Hắc Bạch Tử, Ngọc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh mà trong tay chàng lại không có binh khí thì dù biết rõ đối phương có lòng bất thiện cũng chẳng làm thế nào được?

Tầng cửa thứ ba có bốn lần ghép lại. Sau lần cửa sắt là lần cửa gỗ dôi bông có đóng đinh rất dày. Sau lần cửa gỗ lại đến lần cửa sắt và cuối cùng lại là ván ghép nhồi bông đóng đinh rất kỹ.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao trong hai lần cửa gỗ lại còn đóng thêm ván gỗ nhồi bông làm chi?

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Chắc người bị cầm tù nội công ghê gớm lắm, nên họ đệm những lớp ván ghép mềm mại để cho chuồng lực bị hút vào đó phòng khi bà ta phá cửa sắt.

Sau lần cửa này lại đi mấy chục trượng nữa, nhưng không thấy cửa ngõ chi hết. Quãng đường này xa xa mới đặt một ngọn đèn dầu. Chỗ nào đèn tắt đường hầm lại tối đen như mực, phải lần mò mà đi chừng hơn mười trượng mới lại thấy ánh đèn.

Lệnh Hồ Xung đi trong đường hầm cảm thấy hô hấp nặng nề khó khăn. Trên vách cũng như dưới chân, chỗ nào cũng ẩm ướt.

Đột nhiên chàng nhớ ra điều gì, bỗng la thầm:

- Trời ơi! Mai trang ở cạnh tây hồ mà ta đi đã xa như vậy e rằng vào tới trung tâm đáy hồ rồi. Một người bị cầm tù ở đáy hồ thì dĩ nhiên chẳng còn cách nào thoát ra được. Người ngoài có muốn vào giải cứu cũng chẳng thể thành công, vì hễ đục tường vách là nước hồ ulla vào.